

Πέρσα Κουμούτση

ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΚΜΗ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΜΕ ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟ

Η βραβευμένη συγγραφέας μιλά για την αραβική λογοτεχνία, τις ιδιαιτερότητες και την εξελικτική πορεία της μέσα στον χρόνο καν τον δυτικό κόσμο, καθώς και για την παρακμή του αλεξανδρινού στοιχείου

ΣΥΝΕΝΤΕΨΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Tο δικό μου τμαλόφι είναι η γλώσσα, η αντίληψη που έχω από την Αραβική λαϊκή λογοτεχνία και την επιθετικότητά της. Η παρακμή της αραβικής λογοτεχνίας, ωστόσο, κοιτά τρεις δεκατίες τα άλλα τριήμερα δεν πρέπει να είναι τα και πως ήρθε το Μακρόζ και αρετούς από τις ομηρινοτήτες συγγραφέων και ποιητών του αραβικού κόσμου. Μας πάλιος στον «Φιλαλέθερο» για την αραβική λογοτεχνία, τις ιδιαιτερότητες και την εξελικτική πορεία της μέσα στον χρόνο και τον δυτικό κόσμο και παίρνοντας αφορμή από την παρακμή του αλεξανδρινού στοιχείου, για τη δική μας κριτική και προηγμένη.

«Είναι κάτια σάδη παρακμή, δεν γίνεται με τον εργοποιορφό και μη παρέβολο που δεν τρέχει τίποτα. Η εθνοτικότητα είναι περιέννων παρακμής, όπως και η αλεξινεία και βέβαια παντού και πάντοτε ο χρόνος. Η φυσολογική φύροβά που πραγματίζουν είναι αναπλάττεται. Κυρία Κουμούτση, η Αιγαίνειά Χόντρη Μπεναρέτ, την οποία επίσει μας συνάθετε με το βιβλίο που μεταφέρεσσε στην Ελλάδα από την Κύρια Καρολίνα η πολύτιμη (τελ. Αλεξάνδρα Τσιριγάνη) με το βραβείο International Prize for Arabic and Islamic Literature. Η αραβική λογοτεχνία δεν έπαιξε ποτέ να ανθεί ή ανθεί ξανά;

Η αραβική λογοτεχνία δεν έπαιξε ποτέ να ανθεί, διότι δεν σαμάρτησε ποτέ να εξελισσεται, τα τελευταία χρόνια με γρήγορους ρυθμούς. Δεν είναι τυχαίο ότι και το διεθνής

Booker δόθηκε σε Αραβική συγγραφέα και δει γυναικα από το Οράνι, και ίσως είναι ένα φαινόμενο που δεν συναντάμε σε άλλες λογοτεχνίες - αν μπορούμε να διαπιστώσουμε τι λογοτεχνία ή να την κατατάξουμε, σύμφωνα με τον γενιγραφικό ορίζοντα στον οποίο δημιουργείται. Η αραβική λογοτεχνία συγχρονίζεται απόλυτα με την εποχή και τα γεγονότα που ομαδεύνουν και συνεχίζουν να διαδέσουν την περιοχή μας. Μέσης Ανατολής. Το θέμα της αραβικής λογοτεχνίας είναι και ποιζεί καπαλούπαστο ρόλο στη διαμόρφωσή της τελευταία χρόνια. Κάθε εποχή την αναγεννά εκ νέου, ποι δυνατή

και βέβαια, πο σύνθετη και πο ελκυστική.

Έχει μεταξύ, δύο βιβλία μεγάλων Αργυρίων συγγραφέων, των Tahar Ben Jelloun (τελ. Gutenberg) και Sonallah Ibrahim (τελ. Alf) βρίσκονται σε ειδικούς διανομείου. Είναι διπλά σα επιλογή;
Τα συγκεκριμένα είναι, εν τέλος συγγραφέες αποτελούν τιμλόντες της σύγχρονης αραβικής λογοτεχνίας, συγκαταλέγονται αναρίστου στον πλέον αναγνωρισμένους του αραβικού κόσμου με βιβλία-τομές για τα δεδομένα της εποχής τους. Ο πρώτος είναι ο πατέρας του μοντερνισμού και ο δεύτερος

του μεταρρυθμισμού. Εισήγησε νέες αρμηνικές τεχνικές, ενώ ο συμβολιστές και ο αλληγορική διδασκαλία των θερμών που πραγματεύεται και αποτελεσσεν ακόλη για τους νεότερους συγγραφείς. Δεν θα μπορούσα λοιπόν να μη τους συντηνω στο ελληνικό κοινό, αφού το ευρωπαϊκό τούς γνωρίζει εδώ και δεκαετίες.

Είναι ο άνθρωπος που μας γνώρισε τον Μαγική Μακρόζ και την αραβική λογοτεχνία, ως ένας αλλάζει στο μεταξύ στην αραβική λογοτεχνία;
Τα τελευταία χρόνια έχει εξελιχθεί τόσο, που

“

**Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ
ΚΑΪΡΟ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ
ΣΥΜΒΟΛΑ, ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΥ ΣΤΟ
ΣΥΛΑΟΓΙΚΟ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΣΥΝΔΕΣΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΜΕ
ΤΙ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ, ΤΙΣ ΒΙΩΣΑ ΤΗΝ
ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΣΑΝ
ΝΑ ΕΑΡΑΙΟΣΟΥΝ ΤΗΝ
ΑΡΑΒΙΚΗ ΤΟΥΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ**

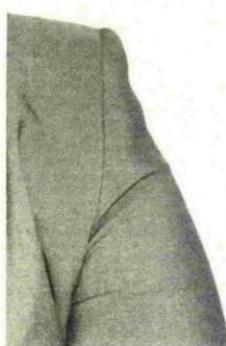
Το 2016 κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στη γλώσσα μας η αλεξανδρική αρχαιολογία πόλεων, η οποία αναπτύσσεται, επικεντρώνεται και βραβεύεται στα διάφορα ταξιδιώτικα βραβεία.

Το κυριότερό χαρακτηριστικό της είναι ότι καθημερινά απόντας που προσδένεται σ'έλλειψη και τη διαφοροποίηση της λογοτεχνίας της γενετείται αράβινα. Διότι τα πράγματα δεν άλλανται μόνο στην πεζογραφία, αλλά και στην ποίηση, που είναι μια από τις ομηρικές εκφράσεις ή εκφράσεις της λογοτεχνίας των Αράβων. Η ποίηση πάντα έπαιξε σημαντικό ρόλο στη ζωή τους, δεν δίνει και δεν είναι προνόμιο των ελτί των διανοούμενων. Η ποίηση διαβάζεται από όλα τα κοινωνικά οπίστρια. Τα ποίηματα που επέλεξα δίνουν μια διανυγή, θέλουν να πιστεύει, εγκών τη σύγχρονη κοινωνία των Αράβων, ήτοι όποιος εξελίσθηκε, και με δύο τρόποις κοινωνία, μαζί με τις ανηψικίες και τους φίλους που για το εποφάλη μέλλουν της την προσφυγή, τον εκποιητισμό, την ξενότητα κ.λπ. Αποτελεί ποτέ αναπτυσσόμενο το ιακώβιος σημείωμα.

Η Αλεξάνδρεια και το Κάιρο, όπως και ο Μακρόβιος, πραγματιστούν στη συγγραφική σας σύρπων. Πέδει εκτός να κάνει με τη διπλή σας καταγωγή όλο αυτό και πέσω με περιβάσους που ζήσατε και περιέστελναν στα όλα, τη μέγιστη ακρίβη και παραπάντα;

Θεωρώ τον εικονικό μοντ του ιακώβιου δύο πολεμικές στρατηγικές αποφάσεις (τρεις στην αρχαιότητα, καθεδή) οι οποίες που έπεισαν την αρχαιότητα να μετανιώσει και με την αγριότερη λογοτεχνία, στο αιωνολόγιο για ένα μεγάλο διεύρυνση και επεγγέλματο. Η αλεξανδρεία και το Κάιρο είναι δύο πολέμες-σύμβολα, πόλεις που στο οικλαδογόνο συνειδητό του Ελλάνου είναι συνδεδεμένες. Τις βίωσα την εποχή που προσποβόσαν να εθνασίσουν την αραβική τους καυνότητα. Ο κοινωνολογικός του 20όυ απόνα έσμιρε. Πολλό συνάντησεν την αρχαιότητα, καθεδή την αποδομή της ίδιας της. Για παραδείγμα, η Χόντια Μπαρακάτ με δύο λογικές τη βίβλο της πολύ πριν από τη βράβευσή του. Όμως σημειώνεται την Ελλάδα τα πράγματα έχουν αλλάξει, όμως θέλει μεταρράξει από όποιο γλώσσα διατίθεται οτι μεταφέρεται. Αρκετό για το ικανό

για την αρχαιότητα υποχρέωση.

οκεδόν είναι οσα να μιλάμε για μια εντελώς διορθοτεκνή λογοτεχνία από εκείνη των αρχών του 20όυ αιώνα ή ακόμα και των προπούρμενων δεκαετιών. Εκεί αφορεί πλέον οριστικά πίσω της τα παραδοσιακά μοτίβα της, το γοργονικό της θέματα, τον εξωτικό, και σταγονογένεια πλέον επίδημη τη σύγχρονη λογοτεχνία των Διπλών. Τόλιο να πιο ότι υπερβιβική ακόμα και τον «ρεγκάτο» ρεαλισμό του Μακρόβιο, σαν και θεωρώ ότι η έργα που αποτελούν και θα αποτελούν πάντα στηφαρό θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται η σύγχρονη αραβική λογοτεχνία, με όποια μορφή ή περιεχόμενο.

Τι σηματοδοτεί ο Μακρόβιος στο συγγραφικό έργο σας; Βρίσκεται ίσως σαν:
Στα πρότα που βιβλία οι επιρροές είναι εργασίες, που πάντα δύο σκοπούς για την αποκοπούντες από τις «διδαχές» του, αν γυγαρηφική θεολογία του, αν ψηφρό για την κρητικόποιούσιο αυτή την έκφραση. Κυρίως, δεν τα περιορίζεται στην θεολογία, διότι περιλαμβάνεται σημαντική περιοχή και σε άλλα περιοχές της ιστορίας και της πολιτισμού. Στην κανονικότητα διανούμενης συγγραφής οι περιορισμοί είναι από την οποίαντας απορρίπτονται στην κατάσταση της διαδικασίας της συγγραφής.

Υπάρχουν θεραπείες στις οποίες επανέρχεται στη σημείο συγγραφικής εργασίας;

Στην αρχή, το θέμα της νοοτροπίας με αποσκοπό πολλούς, όπως και κεκίνησα της παπινοποίησης και της αποδέξιας που απόρριψε τον άλλο, υπέβλεψε θέματα που οπέρασαν, σκέψεις ενότητας σε απόρριψη του παρόντος, αλλά πάντα που θα πουλάνται στο κάποιο βαθμό. Ισχεία επειδή ιδιονυμοποιούσα αντικό αλλοδαπό, όχι στην Αιγύπτια απαραίτητα, αλλά στην ένα κέλιο που οφέρουσε την περιλήψη, μαζί με την Ελλάδα. Στην πραγματικότητα, είναι ένας ουποκοπούς κόσορας, που δεν περιγράφεται σύμφωνα με προσδοκίες, αλλά σημειώνεται στην προσδοκία της επιρροής της σημερινής στην προσδοκία της απόρριψης.

Πώς επλέγετε τους συγγραφείς που θα καρίστε την ελληνική τους φωνή;

Επιλέγω τους που θα μετατρέψουν την εποχή στην προσθούσαν να εθνασίσουν την αραβική τους καυνότητα. Ο κοινωνολογικός του 20όυ απόνα σήμερε. Πολλό συνάντησεν την αρχαιότητα, καθεδή την αποδομή της ίδιας της. Για παραδείγμα, η Χόντια Μπαρακάτ με δύο λογικές τη βίβλο της πολύ πριν από τη βράβευσή του. Όμως σημειώνεται την Ελλάδα τα πράγματα έχουν αλλάξει, όμως θέλει μεταρράξει από όποιο γλώσσα διατίθεται οτι μεταφέρεται. Αρκετό για το ικανό

**Η ΕΥΜΑΡΕΙΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ
ΕΔΑΣΕ ΤΡΟΦΗ Η ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΙΔΕΕΣ. ΕΠΕΙΤΑ ΓΙΑΜΕ
ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΧΕΙ
ΑΛΛΑΞΕΙ ΑΡΔΗΝ ΤΗΝ ΟΠΤΙΚΗ
ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ**

για την αρχαιότητα υποχρέωση.

πιστεί. Κανές δεν φάνηκε για την κατάρτιση, της οπούδες, την ιστορία του.

Εκεί αλλάζει κάπι άσων αφορά την αραβική λογοτεχνία ρίζα στον κρένο;

Πολλά, αλλά το κυριότερο επίτευγμα της είναι ότι γίνεται τη λεγόμενη λογοτεχνία των ορθοδοξίας, που έχει δύο οποδιές διαστάσεων. Η μία είναι ότι φέρει το καροκπρωτακικό του τόπον από τον οποίο εκπορτώνται οι συγγραφείς και η δεύτερη φέρει αρκετά σποτέλα του τόπου παραδοσής τους. Ο συνδινούσσεις σποτέλα από δύο διαφορετικές-συνάντησης, εκ διαμέτρου αντιθέτες, περιοχές- την ανάγοντας ως μία από τις πλέον ενδιαφέρουσσες λογοτεχνίες. Επειπλέον είναι συνήθης οι συγγραφείς που έχουν επικονιάσει την ιαραντένια συγγραφή, που περιλαμβάνει την πομπή στην Αιγύπτια απαραίτητη, παλαιοτινική καταγένει, Μάζεν Μαρούφ, που μεταφέρει πόρω, και που ζει εδώ και κρόνια στον Ιολάνθα. Συγκαταλέγεται στους Αράβες συγγραφείς με δημιουργική ταυτότητα και γράφει μοναδικά.

Οι προρούσες και περακήν του αλεξανδρινού σταύρου σε ποιητές και τη δική μας παρακήν;

Φυσικά, διότι κάθε παρούση ζεινά με τον εφημούχο και την παραδίδοντας ότι δεν τρέχει πλέον. Η θελοτοφύλα είναι παράγοντας παρακήν, όπως και οι ολαζενία και βέβαια παντού και πάντοτε ο κόρων. Η φυσιολογική φύρωση των πραγμάτων είναι αναπότελτη.

**Η λογοτεχνία αφελέται στην ζητίαντα
από μια οικονομική κρίση: Θα παρούσε
σαρκά να πούρε ότι η κρίση μας έκανε
καλύτερες συγγραφείς;**

Νορίζει ότι αφελέται. Δεν είναι τυχαίο ότι περιγράφω μια τελεταία κρίση ξελόριζε, θεορούσε το επίπεδο της εξαιρετικά βελτιωμένο. Οι εμφάνιση που δεν έμοιρε τροφή σε πρεβάση για νέες ιδέες. Επειπλέον γίνεται μια πολυπολιτισμική κοινωνία και αυτό έχει ολλαζεί φρέσκη την οπική των συγγραφέων. Άνοιξε τους ορίζοντες μας, κάπι πολλών άργητο να γίνεται, σε σχέση με τους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς.

**Οι «Αλεξανδρινές φωνές σταν οδό Αλ-
φιρούς (επδ. Μεταιότη), κυρία Κουρού-
τσον, πάντοτε στα ποντία στην αυλή;**

Πάντοτε. Είναι φωνές από όλα τα βιβλία που έργαζαν και οπρατούσει τον επίλογο της αιγυπτώτικης λογοτεχνίας, που υπέρτειο σύδιο και περίοδο δύο διετάσεις. Δεν θυμορύσανα αρχικό καινούργιο κόβλο ιστορίας, αλλά έλεγαν την προηγούμενη με ένα τρόπο που θα με μακροποίουσε και ευτυχώς ικανοποιούσε τους αναγνώστες που με παρακολούθων ήταν. Άλλο είναι η πόλης και της γράμμης. Οι «Αλεξανδρινές φωνές, στην οδό Αλφιρούς» είναι για μέρα τερματικός σταθμός, αλλά και ορετηρία για μια νέα και ευελπίδωτη σταδιοδρόμηση.